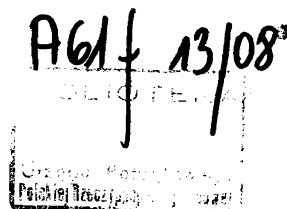

20 grudnia 1928 r.

2

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIŚ PATENTOWY

Nr 9215.

Kl. 30 d 22.

Stanisław Jaszczewski
(Gostynin, Polska).

Opaska opatrunkowa.

Zgłoszono 19 maja 1927 r.

Udzielono 6 sierpnia 1928 r.

Przy zabiegach opatrunkowych w medycynie między innymi jest dotychczas stosowana opaska doktora Esmarcha i przyrząd do tamowania arteryjnego i żylnego krwioobiegu A. Singera według patentu Nr 591.

Zastosowanie pierwszej opaski w wielu wypadkach spowoduje porażenie nerwów i zgorzel kończyny, zaś przyrząd może mieć zastosowanie tylko w niektórych wypadkach, natomiast nie może być stosowany przy ranach postrzałowych i szarpanych w wypadku uszkodzeń naczyń krwionośnych w kilku miejscach (ponieważ zapomocą powyższego przyrządu stosuje się tylko ściśle lokalny ucisk w jednym miejscu); nie zapobiega on również w zupełności zgorzeli kończyny, ponieważ stosowany pasek ze sprzączką spowoduje poważny ucisk

na znaczną część powierzchni zajętej bandażem; najwięcej zaś ujemną stroną wymienionego przyrządu jest trudność odkazania takowego, a przez to w wielu wypadkach przy stosowaniu przyrządu można spowodować zakażenie krwi, zawiera on skomplikowane i precyzyjnie wykonane części, więc ulega łatwo uszkodzeniu i często działa wadliwie, poza tem jest dosyć kosztowny.

Opaska opatrunkowa według niniejszego wynalazku nie posiada wskazanych wad, gdyż w zupełności tamuje krwotok w dowolnym miejscu, może być stosowana dla jednoczesnego tamowania krwotoku w kilku miejscach, zupełnie zapobiega zgorzeli kończyny i zakażeniu krwi, z łatwością może być stosowana w rozmaitych wypadkach jak w polu, tak i w klinice, nie posiada

części skomplikowanych, jest łatwa do wyrabiania i dlatego tania i praktyczna w użyciu.

Sposób użycia jest prosty i nie wymaga żadnych szczególnych wiadomości.

Opaska opatrunkowa według wynalazku składa się z osobnych zespołów (fig. 1 i 2), zupełnie jednakowych i niezależnych od siebie, które jednak przy odpowiednim połączeniu stanowią całość. Każdy zespół składa się z dwóch lub większej ilości płytek *A* cylindrycznej lub też innej odpowiedniej formy o falistej powierzchni nakładanej na ciało, połączonych regulatorami ciśnienia *B*.

Płytką *A*, zawdzięczając swej szczególnej budowie, służy jednocześnie do spełniania dwóch zupełnie odrębnych czynności, o których będzie mowa niżej.

Każda płytką na swej górnej powierzchni posiada klamerkę *C*, zapomocą której łączy się z taśmą *D*, sporządzoną z odpowiedniego materiału, lub też z drutem. Wymieniona klamerka posiada podłużną formę, której długość może być większa od szerokości taśmy, w celu swobodnego prowadzenia płytki.

Opisana klamerka jest przytwierdzona do środka płytki tak, iż płytką ta może zmieniać miejsce w miarę potrzeby wzdłuż taśmy, może się swobodnie obracać wokół swej osi i do pewnego stopnia może przesuwac się wpoprzek taśmy.

Regulator ciśnienia składa się z dwóch metalowych zwieraczy *E* ze śrubkami *F*, które łączą się nakrętką *G*, służącą jednocześnie do regulowania ucisku i podstawki.

Regulator ciśnienia łączy się z płytkami zapomocą klamek i taśmy odpowiedniej wytrzymałości, może być również połączony innym odpowiednim środkiem, np. drutem; połączenie zespołów może być stałe lub rozłączane, np. zapomocą haczyków *H*, klamek lub innych części.

Dla uniknięcia obluźniania się opaski, które w pewnych wypadkach może mieć

miejsce, płytki z boków posiadają haczyki, zapomocą których przy zastosowaniu kawałka bandaża w razie potrzeby mogą być unieruchomione z pożądanym naprężeniem.

Dwa zespoły, połączone między sobą i z klamerką lub z innym zamknięciem taśmą, stanowią normalną długość opaski opatrunkowej do używania w polu; w razie potrzeby długość opaski może być zwiększona dostatecznie przez dołączenie dodatkowych zespołów.

Zastosowanie do opaski dwóch lub większej ilości regulatorów ciśnienia daje możność osiągnięcia równomiernego we właściwym kierunku ucisku, i na wypadek zacięcia się jednego regulatora działają inne.

Przy odpowiednim nałożeniu i zaciśnięciu opaski ogólne krążenie krwi prawie się nie tamuje, zawdzięczając zastosowaniu płytek, ponieważ taśma, drut, klamerka lub inne zamknięcie, jak również i regulatory ciśnienia, do ciała wcale nie dotykają się.

Zastosowanie płytek posiada tę zaletę, że przy ustawieniu osi obrotu falistej powierzchni płytki równoległe do osi kończyny, na którą opaska nakłada się, płytką przy ucisku nie tamuje obiegu krwi; zaś w razie pokręcenia pod kątem 90° w stosunku do osi swego poprzedniego położenia przy odpowiednim ucisku i zastosowaniu wyjąłowanego pakunku *I* zupełnie wstrzymuje obieg krwi w miejscu swego dotyku. Opaska również może mieć zastosowanie nie tylko przy ranach kończyn, lecz i innych części ciała.

W razie potrzeby zatamowania krwotoku w jednym miejscu lub w kilku miejscach jednocześnie, pod falistą powierzchnię odpowiednio nałożonych płytek podkłada się pakunek wyjąłowanego materiału przesyconego środkiem antyseptycznym.

Opisana opaska opatrunkowa może być

również stosowana w bardziej uproszczonej formie (fig. 3), a mianowicie zamiast regulatorów ciśnienia, odpowiednio połączonych z płytkami i zamknięciem, używa się cienką metalową taśmę *J* odpowiedniej szerokości, która pośrodku posiada wąskie, podłużne wycięcie *K* na całej swej długości prócz końców.

Na jednym ze swych końców wymieniona taśma posiada przymocowaną śrubkę z nakrętką *L*.

Na opisaną taśmę nakłada się kilka płytek *A* opisanych powyżej, które swobodnie mogą się po niej przesuwac; nakrętka odkręca się i na zwolnioną śrubkę nakłada się drugi koniec taśmy, poczem nakrętkę nakręca się zpowrotem.

Przy odpowiednim ustawieniu płytek, taśmę zaciska się do wymaganego ucisku i, przykręcając nakrętkę, opaskę unieruchamia się.

Opisana opaska jest prostej budowy praktyczna i tania oraz w zupełności zapo-

biega zakażeniu krwi, jak również zgorze-
li kończyny.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Opaska opatrunkowa do tamowania krwotoków w jednym lub jednocześnie kilku miejscach, zaopatrzona w urządzenie do regulowania jej ucisku i składająca się z płytek, połączonych z taśmą tak, iż każda płytka może swobodnie przesuwac się wzdłuż taśmy, przyczem końce taśmy są zaopatrzone w jakiekolwiek znane zapięcie, znamienna tem, że urządzenie do regulowania ucisku opaski składa się z dwóch zwieraczy (*E*), zaopatrzonych w śruby (*F*), nagwintowane w przeciwnych kierunkach i połączone wspólną nakrętką (*G*).

2. Opaska według zastrz. 1, znamien-
na tem, że każda płytka może obracać się
wokoło swej osi.

Stanisław Jaszczewski.

